

Datum van
inontvangstneming

:

12/06/2019

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-334/19 – 1

Zaak C-334/19

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

24 april 2019

Verwijzende rechter:

Landgericht Stuttgart (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

28 maart 2019

Appellante:

Eurowings GmbH

Geïntimeerden:

GD

HE

IF

Landgericht Stuttgart

Beslissing

In het geding tussen

1) GD, [OMISSIS]

- verzoeker en geïntimeerde -

2) HE, [OMISSIS]

- verzoekster en geïntimeerde -

NL

3) IF [OMISSIS] [OMISSIS]

- verzoekster en geïntimeerde -

[OMISSIS]

en

Eurowings GmbH [OMISSIS]

- verweerster en appellante -

[OMISSIS]

wegens compensatiebetalingen als bedoeld in artikel 7, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 261/2004 [Or. 2]

heeft de vijfde Zivilkammer (civiele kamer) van het Landgericht Stuttgart (rechter in tweede aanleg Stuttgart, Duitsland) – [OMISSIS] op 28 maart 2019 na de terechtzitting van 21 februari 2019 beslist:

1. De behandeling van de zaak wordt geschorst.
2. Overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie wordt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende vraag met betrekking tot de uitlegging van het Unierecht voorgelegd:

Moeten de bepalingen – met name artikel 5, lid 3, – van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91, aldus worden uitgelegd dat de uit ziekmeldingen resulterende spontane afwezigheid van een significant deel van het cabinepersoneel („wilde staking”) bij de luchtvaartmaatschappij die op grond van een overeenkomst betreffende de huur van een vliegtuig met bemanning („wet lease”) het vliegtuig met bemanning verhuurt aan de „luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert” in de zin van artikel 2, onder b), van de verordening, maar niet de operationele verantwoordelijkheid voor de vluchten draagt, ertoe leidt dat ook de „luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert” zich niet op „buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 5, lid 3, van de verordening kan beroepen in overeenstemming met [het arrest van 17 april 2018, ██████████ e.a., C-195/17, C-197/17 tot en met C-203/17, C-226/17, C-228/17, C-254/17, C-274/17, C-275/17, C-278/17 tot en met C-286/17 en C-290/17 tot en met C-292/17, EU:C:2018:258] [OMISSIS]? [Or. 3]

Motivering

I.

- 1 Verzoekers verlangen van verweerster compensatiebetalingen ten bedrage van 400 EUR per verzoeker en in totaal 1 200,00 EUR krachtens verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (hierna: „luchtreizigersverordening”), en overeenkomstig de uitlegging daarvan door het Hof van Justitie van de Europese Unie in het geval van een grote vertraging bij de vlucht, vermeerderd met de rente en precontentieuze juridische kosten.
- 2 Verzoekers hadden bij verweerster de vlucht met vluchtnummer EW 2695 van Rhodos naar Stuttgart van 12 september 2017 geboekt. Volgens de planning had deze vlucht die dag om 22.35 uur (plaatselijke tijd) in Stuttgart moeten arriveren. In feite is het vliegtuig pas de volgende dag om 15.36 uur in Stuttgart geland. De vliegafstand tussen Rhodos en Stuttgart bedraagt meer dan 1 500 km en minder dan 3 500 km. De vlucht zou worden uitgevoerd met een vliegtuig van Air Berlin, dat verweerster samen met zijn bemanning had gehuurd in het kader van een „wet lease”.
- 3 Als gevolg van de vertraging van meer dan drie uur op de plaats van aankomst hebben verzoekers verweerster bij brief van 18 september 2017 verzocht om betaling van compensatie. Verweerster heeft dit bij brief van 7 december 2017 geweigerd, aangezien zij van mening was dat het vluchtpersoneel van Air Berlin verantwoordelijk was voor het massale ziekteverzuim op 12 september 2017. Vervolgens hebben de vertegenwoordigers van verzoekers bij brief van 22 januari 2018 verweerster andermaal om betaling van een compensatie verzocht. Wederom is verweerster daar niet op ingegaan.
- 4 Partijen zijn het er niet over eens of verweerster moet worden beschouwd als de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert in de zin van artikel 2, onder b), van de luchtreizigersverordening en bijgevolg in rechte kan worden aangesproken, of zij zich, gelet op het door haar aangehaalde massale ziekteverzuim bij Air Berlin, kan beroepen op **[Or. 4]** buitengewone omstandigheden die ondanks het treffen van alle redelijke maatregelen niet voorkomen konden worden in de zin van artikel 5, lid 3, van de luchtreizigersverordening en of verzoekers recht hebben op de betaling van de precontentieuze juridische kosten.
- 5 In zijn beslissing van 19 juli 2018 [OMISSIS] heeft het Amtsgericht Nürtingen (rechter in eerste aanleg Nürtingen, Duitsland; hierna „Amtsgericht”) de vordering toegewezen op de grond dat verweerster in haar hoedanigheid van luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert in rechte kan worden aangesproken, zij zich niet kan beroepen op een buitengewone omstandigheid waardoor de vordering van compensatie is uitgesloten vanwege het massale ziekteverzuim van de piloten van Air Berlin, dat slechts door een „wilde staking” kan worden verklaard, en dat verzoekers recht hebben op de gevorderde betaling van de rente en het bedrag van precontentieuze juridische kosten.

- 6 Verweerster heeft hoger beroep tegen de uitspraak van het Amtsgericht ingesteld en verzoekers verzoeken om verwerping van dat hoger beroep. Verweerster heeft verzocht om afwijzing van de vordering en herziening van de beslissing van het Amtsgericht en heeft subsidiair verzocht dat de behandeling van de zaak wordt geschorst en dat het Hof overeenkomstig artikel 267, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de door partijen betwiste uitlegging van de luchtreizigersverordening.
- 7 [Voorstel voor een formulering van de prejudiciële vraag][OMISSIS] **[Or. 5]**
- 8 [OMISSIS]
- 9 Daarbij stelt verweerster dat zij niet kan worden beschouwd als de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert in de zin van artikel 2, onder b), en dat zij – anders als in het [arrest van 17 april 2018, ██████████ e.a., C-195/17, C-197/17 tot en met C-203/17, C-226/17, C-228/17, C-254/17, C-274/17, C-275/17, C-278/17 tot en met C-286/17 en C-290/17 tot en met C-292/17, EU:C:2018:258], [OMISSIS] – niet over de mogelijkheid beschikte om het uitvallen van de piloten van Air Berlin te voorkomen.

II.

- 10 [OMISSIS]
- 11 De beslissing op het hoger beroep is afhankelijk van de prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de in het dictum geformuleerde prejudiciële vraag.
- 12 Gelet op de ziekmeldingen van een significant deel van het cabinepersoneel bij de luchtvaartmaatschappij Air Berlin, waarvan verweerster een vliegtuig samen met zijn bemanning had gehuurd in het kader van een „wet lease”, en met name gelet op het door verweerster overgelegde artikel van tagesschau.de van 12 september 2017 [OMISSIS], dat aangeeft dat het spontane ziekteverzuim terug te voeren is op een geschil over de verkoop van Air Berlin, gaat de verwijzende rechter van een „gecoördineerde actie” en bijgevolg, gelet op [het arrest van 17 april 2018, ██████████ e.a., C-195/17, C-197/17 tot en met C-203/17, C-226/17, C-228/17, C-254/17, C-274/17, C-275/17, C-278/17 tot en met C-286/17 en C-290/17 tot en met C-292/17, EU:C:2018:258] [OMISSIS], van een „wilde staking” uit. Het is de vraag of ook verweerster zich niet op „buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 5, lid 3, van de luchtreizigersverordening kan beroepen omdat haar als de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert, die de operationele verantwoordelijkheid **[Or. 6]** draagt, deze „wilde staking” wordt toegerekend alsof dit een „wilde staking” van haar eigen cabinepersoneel was. In dat geval heeft het hoger beroep geen kans van slagen.
- 13 Anderzijds kan het hoger beroep slagen indien wordt aangenomen dat een „wilde staking” bij het cabinepersoneel van Air Berlin, als verhuurster of lessor van de

„wet lease”, tot gevolg heeft dat verweerster zich wel op „buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 5, lid 3, van de luchtreizigersverordening kan beroepen, omdat zij als huurster of lessee van de “wet lease” niet in staat was deze wilde staking te beheersen of te beïnvloeden.

- 14 In dit verband neigt de verwijzende rechter naar de opvatting dat verweerster, aangezien zij het vliegtuig samen met zijn bemanning in het kader van een „wet lease” had gehuurd en zij de mogelijkheid heeft om zich jegens passagiers die krachtens artikel 5, lid 1, onder c), en artikel 7 van de luchtreizigersverordening een compensatie vorderen te beroepen op een uitsluiting van een dergelijke vordering overeenkomstig artikel 5, lid 3, van de luchtreizigersverordening, niet gunstiger of ongunstiger mag worden behandeld dan wanneer zij de vlucht zelf had uitgevoerd, en dat zij zich bijgevolg in het geval van een „wilde staking” van het cabinepersoneel van de verhuurder of de lessor van de „wet lease”, niet op „buitengewone omstandigheden” in de zin van deze bepaling kan beroepen. In het andere geval zou de verplichting van de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert namelijk afhangen van de vraag of zij gebruikmaakt van haar eigen luchtvaartuig en bemanning dan wel, op grond van een „wet lease”, van een luchtvaartuig en de bemanning van de verhurende luchtvaartmaatschappij. Een ander resultaat zou ook in strijd zijn met de zevende en eerste overweging van de luchtreizigersverordening.
- 15 [Opmerkingen over de door verweerster voorgestelde formulering van de prejudiciële vraag] [OMISSIS]
- 16 [OMISSIS] **[Or. 7]** [OMISSIS]
- 17 [OMISSIS]
[OMISSIS]